

[Askjær Jørgensen]

ret fond, ville flere være interesseret i at starte produktion i Danmark.

Jo mere profit der er ved at producere varer i Danmark, jo flere nye arbejdspladser bliver der etableret, jo færre penge skal vi bruge til arbejdsløshedsunderstøttelse, og jo færre statsobligationer skal der sælges for at skaffe penge til arbejdsløshedsunderstøttelse. Jo flere obligationer der sælges, jo lavere bliver renten, og dette medfører så, at vi ikke skal bruge penge til gældssanering i landbruget og på stålvesværket, og vi kan igen reducere salget af statsobligationer, og renten vil yderligere falde, og endnu flere arbejdspladser vil blive oprettet.

Der bliver plads til endnu flere i produktionssektoren af dem, der nu er unødvendigt ansat i den offentlige sektor, og det offentlige vil få reduceret sine udgifter til lønninger til offentligt ansatte, og der vil være basis for yderligere at sænke statsafgiften på dansk arbejdskraft, og danske varer vil blive endnu billigere, hvilket er det samme som reallønsfremgang og større eksport og flere i beskæftigelse. Større eksport betyder afvikling af samfundsgæld og dermed faldende renteudgifter, betyder mindre behov for statslige indtægter, og statsafgiften på arbejdskraft kan yderligere sættes ned.

Hvis man nøje studerer udviklingen på den dødsspiral, som den socialdemokratiske tilbageskridtsregering har drejet på i de senere år, kan man let se, hvorledes man skal dreje den anden vej, og vi kan så igen gøre Danmark til et velfærdssamfund med fuld beskæftigelse, valutaoverskud, halveret rente, optimisme, livsglæde og fremgang. Man skal kort sagt gøre det stik modsatte af det, socialdemokratiet har gjort.

Ingerlise Koefoed (SF):

Hr. Palle Simonsen sagde heroppefra før, at denne debat naturligvis ikke kunne undgå at blive broget. Dertil vil jeg sige, at den sammensætning, folketinget har, og den størrelse, partierne har, medfører, at debatten altid bliver ekstra broget, fordi jeg altid har den store ære at gå op på talerstolen, efter at en repræsentant for fremskridtspartiet har været her, og der er unægtelig en stor forskel ikke i nuancerne, men i farverne, på det, som de to partier, vi repræsenterer, siger om situationen.

Men ellers vil jeg nok sige, at det ikke så meget er det kulørte som det sorte, der præger dagen, for det ser jo sort ud for dansk økonomi. Det ser sort ud for beskæftigelsen, for betalingsbalancen og for renteniveauet. Det kan vi altså alle sammen blive enige om, men selvfølgelig kan vi ikke blive enige om, hvordan problemerne skal løses.

Det ville under alle omstændigheder være helt forkert at tro, at de kunne løses alene på dansk grund, så sammenfiltret hele den vestlige økonomi er blevet. Efter vores mening kan problemerne hverken nationalt eller internationalt løses på længere sigt, så længe vi har det økonomiske system, vi har. Det kapitalistiske system vil stadig komme i krise.

Men selv om vi ved det, har vi ikke tænkt os at lægge hænderne i skødet. Vi vil gerne komme med forslag, der her og nu kan hjælpe på situationen for lønarbejderne, som krisen jo først og fremmest går ud over. De må bære byrden af de mange kriseforlig, af den faldende realløn, den faldende sociale, uddannelsesmæssige og kulturelle service. De må bære byrden af den dalende beskæftigelse, for det er dem, der bliver skilt ud og ført over på dagpengekontoen, når erhvervslivet ikke længere mener at kunne holde den profit, som det vil holde for at fortsætte virksomheden her i landet.

Mens krisen bider og bider sig fast, kommer der mange forskellige løsningsforslag fra mange forskellige sider. Noget af det mest aktuelle er nok de ideer, som den nys udnævnte vismand, Karsten Laursen fra Århus, i søndags kom med i Jyllands-Posten. Han sagde:

»Lønudligningen gennem 1970erne, den såkaldte solidariske lønpolitik, har været uheldig.«

Han sagde også meget pænt, at han foretrak en solidarisk lønstruktur og en solidarisk beskæftigelsespolitik, men at en sådan forhindrede markedsmekanismen i at fungere. Der skulle gives bedre løn til de grupper, der er en mangelvare. Det vil i virkeligheden, oversat til mit sprog, sige: der skal gives bedre løn til faglærte mænd i deres bedste alder.

Da vismanden blev direkte spurgt i Radioavisen søndag, om det så betød, at kvinder og unge havde for høje lønninger, sagde han såmænd ganske roligt: »Ja«. Det ville være synd at sige, at vi, der sad og hørte på det hjemme hos mig, tog det lige så roligt.